

ENTER

择天记

ที่

๘

ลิขิต

ENTER

พลีก
ไซดชะต่า

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKS
TONE
ENTERBOOKS

阅文集团

ENTER

擇天記

กำ
สิมต
WEN
ไซดษะนทา

ENTER

ทดลองอ่าน

ผู้เขียน

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'ล้นฟ้าพิชิตปรอท'

ENTER BOOKS

阅文集团

擇天記

กำ
สิมต
WEN
ไซดษะนทา

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

คนเป็น 'อาจารย์อา' มักจะสุดยอดกันทั้งนั้น (อย่างน้อยๆ ก็ในจักรวาลของ Mao Ni) ในเรื่องทำลิขิตฯ เท่าที่รู้ถึงตอนนี้ก็มีสุดยอดอาจารย์อาออกมาแล้วสองคน คนแรกก็คือได้ทำสังฆราชซึ่งมีสถานะเป็นอาจารย์อาของพระเอกของเรา อีกคนแน่นอนว่าต้องเป็นซูหลี่ อาจารย์อาเล็กแห่งหอกระบี่เขาหลี่ซานในตำนาน สำหรับคนหลัง เรื่องพลังฝีมือนั้นสุดยอดแบบไม่มีอะไรจะแย้ง แต่ที่ สุดยอดยิ่งกว่ากลับเป็นฝีปากและนิสัยหลงตัวเอง ช่างทำให้คนรู้สึกเหนือความคาดหมายจริงๆ และก็ทำให้การเดินทางกลับแดนใต้ของเงินฉางเซิงกับซูหลี่มีสีสันขึ้นเยอะเลย

ในเล่มนี้ก็มาตามดูกันต่อว่าสถานการณ์ในเมืองสวินหยางจะเป็นอย่างไรต่อไป เมื่อเหล่าคนในตำนานแห่กันมาที่นี่เต็มไปหมด นอกจากนี้ก็มีคั่นฉากเล่าถึงฟากหอกระบี่เขาหลี่ซานในแดนใต้บ้าง เราจะได้รู้กันแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่น ทำไมความช่วยเหลือถึงมาไม่ถึงซูหลี่สักที

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บีคส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่าย ๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การ์ตูนตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้อ่านไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรก์นักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บีคส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

ฟ้าดิน หลังจากนั้นคือบิดาบุตร
นี่เป็นสัจธรรมของธรรมชาติ นี่เป็นสัจธรรมของมนุษย์
ไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านได้

ตอนที่ 113

ต้นสนสามต้น (ตอนต้น)

जूद्धूมีฐानะเป็นถึงหนึ่งในลมฝนแปดทิศ น้อยมากจะปรากฏตัว ต่อได้ห้ำห่า แต่ในวันนี้เขาจำเป็นจะต้องมา และถ้าให้พูดกันตามจริงแล้ว การปรากฏตัวของเขาไม่ได้ทำให้คนรู้สึกระหลาดใจ ไม่ว่าจะป็นหวังพั้วหรือเหล่าผู้บ้ำเพ็ญเพียรในเมืองสวินหยางนี้ ชูหลี้เป็นบุคคลระดับไหน เพื่อที่จะฆ่าเขา กุณชื่อเสื่อคลุมดำไม่เสียดายที่จะใช้สวณโจว เป็นกับดัก เผ่าปีศาจใช้ทุ้งหิมะหน้าเมืองเสวี่ยเหล่าวางกำลังรบที่ ไหญ่โตถึงขนาดนี้ ตอนนีโลกของเผ่ามนุษย์ก็อยากจะฆ่าเขาให้ตาย อาศัยเพียงแค่นักฆ่าระหว่างทางกับเซวี่ยเหอ เหลียงหงจวง และ ยอดฝีมือระดับนี้ไหนเลยจะเพียงพอ

ถึงจะมีผู้บ้ำเพ็ญเพียรนับร้อยในเมืองสวินหยาง ต่อให้มีหวังพั้ว เซียวจาง เหลียงหวังซุนซึ่งเป็นสามคนที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคสมัยของพวกเขาเพิ่มเข้ามาก็ยังคงไม่เพียงพออยู่ดี ความเป็นความตายของชูหลี้คือช่วงเวลาสำคัญในประวัติศาสตร์ แม้จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์หรือสังฆราชาไม่อาจปรากฏตัวได้ แต่ลมฝนแปดทิศไม่ว่าอย่างไรก็ต้องมา

จูลัวที่อยู่ในสายตาของผู้คนราวกับเป็นเทพกิมิปาน ลงจากสวรรค์ ขึ้นฟ้ามายังโลกมนุษย์ที่สับสนวุ่นวาย มาปรากฏตัวในเมืองสกินหยาง ปรากฏตัวขึ้นที่หัวถนนสายนั้น เป็นเพราะสาเหตุที่ว่า...เขามาฆ่าซูหลี่... คิดถึงปานอกเมืองฮั่นชิว กระทั่งอหลังนั้นที่อยู่นอกป่า ที่หน้ากระท่อม มีเงาร่างของผู้สูงส่งที่ละทางโลกซึ่งมีผมยาวประป่า เฉินฉางเชิงก็รู้สึกไม่ดี กับอีกฝ่ายเอามากๆ หลังจากที่คลุกคลีกับซูหลี่ถึงได้เข้าใจขึ้นมา ในเมื่อ ล้วนเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่บนโลก ไหนเลยจะไปมีผู้สูงส่งที่ละทางโลก กินสายลมดื่มน้ำค้างอยู่จริงๆ

ในเมื่อเป็นโลกมนุษย์ก็ยากที่จะเลี่ยงการทำเรื่องต่ำช้าได้ ไม่ว่าจะเพราะยินยอมหรือว่าถูกบีบบังคับก็ตาม เฉินฉางเชิงมองไปบนหน้าที่เฉยเมยของจูลัวแล้วนิ่งเงียบไม่เอ่ยคำใด เขานึกถึงคำพูดหนึ่งที่ถึงซานลือลิวเคยพูดที่ได้ต้นไทรใหญ่ที่สำนักศึกษาศาสนาหลวง ไม่มีใครที่จะยกระดับคุณธรรมไปตามอายุที่มากขึ้น ส่วนมากแล้ว ล้วนเป็นเช่นตอนหนุ่ม เคยเป็นไอ้โง่อย่างไร พอแก่ก็แค่เปลี่ยนเป็น ตาแก่โง่ ตาแก่สารเลว...เหล่านี้ล้วนเป็นคำหยาบ เฉินฉางเชิงไม่พูด คำหยาบ แต่เมื่อมองจูลัวที่อยู่ถนนฝั่งตรงข้ามก็กลับอดไม่ได้ที่จะ นึกถึงคำพวกนี้ ความรู้สึกของเขาไม่ผิดจริงๆ จูลัวในตอนนี้อยู่ผู้สูงส่งที่ละทางโลกซึ่งนั่งอยู่น้ำกระท่อมนอกเมืองฮั่นชิวอย่างเงียบเหงา เลื่อนรางผู้นั้นอีกแล้ว และก็ไม่ใช่ผู้หาญกล้าของเผ่ามนุษย์ที่เมื่อหลายร้อยปีก่อนได้สังหารขุนพลปีศาจอันดับสองในดาบเดี่ยวภายใต้แสงจันทร์สาดส่องทุ่งหิมะ จูลัวในตอนนี้เป็นผู้นำตระกูลที่มีอำนาจมาก ในต้าโจว เป็นผู้แข็งแกร่งของเผ่าพิภพ เป็นมนุษย์ เป็นคนธรรมดาผู้หนึ่ง คนธรรมดาผู้หนึ่งที่สามารถฆ่าคนเพื่อผลประโยชน์ได้ หลังจากที่ยังหวังพึ่งค่านับเสร็จแล้วก็ยืนอยู่ด้านหน้าซูหลี่และ

เงินฉางเชิงอย่างสงบ ไม่ได้พูดและก็ได้เคลื่อนไหว แน่แน่นอนว่า
ไม่ได้มีเจตนาที่จะหลีกทางให้ แม้แต่ดาบในมือก็ไม่ได้เก็บกลับเข้าฝัก...
เผชิญหน้ากับลมฝนแปดทิศที่ไม่ว่าลำดับอาวุธ สถานะ หรือ
ความแข็งแกร่งล้วนเหนือล้ำไปกว่าเขา ความนิ่งเงียบไม่เคลื่อนไหวนี้
ถือเป็นการไม่ให้ความเคารพอย่างมาก

จูลู่มองเขาแล้วพูดขึ้น "ข้าไม่อยากปรากฏตัว แต่เจ้าทำให้ข้า
ต้องปรากฏตัวออกมา"

ที่พูดนี้หมายถึงดาบนั่นของหวังพั่วที่ดูเหมือนจะสุขุม แต่แท้จริง
แล้วบ้าคลั่ง เขาใช้ความเสียหายอย่างมากในอนาคตเป็นสิ่งแลกเปลี่ยน
เพื่อทำให้เสียดวงกับเหลียงหวังซุนบาดเจ็บสาหัส และยังจัดการกับ
ฝูงชนในสวนหยางต่ออีก เห็นอยู่ว่ากำลังจะพาชูหลือออกจากเมือง
ได้อยู่แล้ว หากจูลู่ไม่ปรากฏตัวขึ้นมาในเวลานี้ ไม่นานหวังพั่ว
จะสามารถทำหายทั้งได้ห้ำ ช่วยเหลือชีวิตต่อไปได้สำเร็จ

ด้วยสถานะของจูลู่ในโลกเผ่ามนุษย์ คำพูดนี้ของเขาเป็น
การชมเชยหวังพั่วอย่างมาก ถึงแม้ตอนที่เขาพูดประโยคนี้นับไปหน้า
จะไม่ได้แสดงอารมณ์ใดๆ แน่แน่นอนว่าการชมเชยไม่จำเป็นต้องหมายถึง
การชื่นชมและยังไม่ได้แสดงถึงความปลอบปล้ำ กล่าวคือจูลู่พูดอย่าง
ชัดเจนกระทั่งว่าเป็นการแสดงออกอย่างไม่ค่อยพอใจถึงคำชมเชยของตน
ที่มีต่อหวังพั่ว

จากนั้นจูลู่ก็มองไปที่เงินฉางเชิง กล่าวเสียงแหบแห้ง "ใต้เท้า
สังฆราชกำลังร้อนใจระทมทุกข์อยู่ที่ตำหนักหลิง เหล่าอาจารย์
มิตรสหายล้วนกำลังเป็นห่วงความปลอดภัยของเจ้า คนนับพันนับหมื่น
ในจิตตูล้วนสวดภาวนาให้เจ้า หวังให้เจ้ามีชีวิตรอด ผลคือเจ้ามีชีวิตรอด
แต่กลับโหดไฉ่ในระหว่างการเดินทางเสียจนเนิ่นนานถึงเพียงนี้ เจ้าคิด

จะทำอะไร หรือเจ้าไม่คิดจะกลับไปแล้ว!"

เทียบกับน้ำเสียงในยามที่พูดกับหวังพั้วแล้ว น้ำเสียงที่เขาพูดกับเงินฉางเชิงยิ่งไม่มีความเกรงใจ ถึงแม้เงินฉางเชิงในตอนนี้อาจจะมีสถานะเป็นเจ้าของสำนักของสำนักศึกษาศาสนาหลวง แต่อย่างไรเสียอายุของเขาก็ยังเยาว์นัก อีกทั้งเมื่อมองในมุมเดียวกับที่เหมยหลี่ซามอง เขาคิดว่าตนเป็นผู้อาวุโสของเงินฉางเชิงอย่างแท้จริง แน่نونว่าจึงเลี้ยงไม่ได้ที่จะแสดงถึงความเข้มงวด โดยเฉพาะประโยคสุดท้ายนั้นยิ่งใกล้เคียงเป็นการสั่งสอนและตำหนิ

เงินฉางเชิงไม่ได้เอ่ยตอบ ไม่ใช่เพราะเขาไม่มีหน้าจะเผชิญกับผู้อาวุโสจากจิงตู หรือไม่ละอายใจกับคำสั่งสอนของอีกฝ่าย แต่เขาในตอนนี้อาจยังไม่โหยงมาก จึงกังวลว่าถ้าตนเอ่ยปากโต้แย้งจะเป็นการไม่เคารพผู้อาวุโส หวังพั้วเองก็ไม่ได้พูด เพราะเขารู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องพูด เขาไม่ต้องการการชื่นชมจากผู้อื่น ต่อให้คนผู้นั้นจะเป็นจูลัวก็ตาม

ถนนทั้งสายมีแต่ความเงียบ ไม่มีผู้ใดส่งเสียงขึ้นมาสักคน

หลังจากที่จูลัวปรากฏตัว นอกจากเสียงที่สบายๆ ของซูลี่แล้ว ทิวทัศน์เมืองสวินหยางก็ได้ยินเพียงแค่เสียงของเขา ลมฝนแปดทิศเป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด ไม่ว่าจะอยู่ในเมืองสวินหยางนี้หรือจะเป็นทั่วทั้งผืนพิภพ ดังนั้นต่อให้เสียงพูดของเขาจะราบเรียบอย่างมาก แต่ก็ดังสนั่นราวกับสายฟ้าฟาดในฤดูวสันต์ ทิวทัศน์ล้วนต้องฟังอย่างตั้งใจ ยิ่งไปกว่านั้นในครั้งนีเขามาปรากฏตัวที่หัวถนนในเมืองสวินหยาง โดยเป็นตัวแทนเจตจำนงของราชสำนักดำใจว ตัวเขามีความใกล้ชิดกับตระกูลเชื้อพระวงศ์เงิน รวมไปถึงจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์และนักศึกษาศาสนาหลวง ชัดเจนว่าได้บรรลุถึงข้อตกลงบางอย่างนานแล้ว

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ ตำหนักหลังง จูลัว นี่คือภูเขาสูงทั้งสามของราชวงศ์ต้าโจว เดิมทีเงินฉางเซิงก็เป็นแค่ต้นสนอ่อนใบเขียวที่เติบโตอยู่บนหนึ่งในภูเขาเหล่านี้ เพราะว่าตำแหน่งที่อยู่สูง จึงได้รับความเคารพอย่างมาก สถานะเองก็สูงส่งอย่างมาก แต่ในตอนนี่เขาต้องการต่อต้านเจตนารมณ์ของภูเขาสูงที่อยู่ใต้ฝ่าเท้านี้ อีกทั้งยังมีเงามืดของภูเขาสูงอีกลูกอยู่ตรงหน้า เขาจะสามารถทำอะไรได้กัน

เขามองไปที่หวังพั่ว ร่างกายผอมสูงของหวังพั่วโอนเอนเบาๆ ท่ามกลางสายลมเหน็บหนาว เหมือนกับต้นสนต้นหนึ่งที่แข็งแกร่งแม้ไม่ได้ใหญ่โตขนาดที่ฟ้าผ่าลงมาแล้วไม่ล้ม แต่อย่างน้อยก็ไม่ถูกสายลมจากสี่ทิศพัดจนเปลี่ยนรูปร่างไปง่ายๆ จูลัวมาแล้ว หวังพั่วไม่ได้คุกเข่าคำนับ ไม่ได้หลีกทางให้ ไม่ได้ถอยหนี เพียงถูกลมพัดจนก้มหัวน้อยๆ นิ่งเงียบไม่เอ่ยวาจา ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

แต่ไม่ว่าอย่างไร สิ่งเหล่านี้ล้วนไร้ความหมายทั้งสิ้น

เขาเป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในกลุ่มผู้บำเพ็ญเพียรรุ่นกลางที่เป็นอันดับหนึ่งของท่าเนียบเขียวเหยา แต่ไม่มีทางเป็นคู่ต่อสู้ของจูลัว

จูลัวเป็นหนึ่งในลมฝนแปดทิศ เป็นบุคคลที่ได้ก้าวเข้าไปในเขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์แล้ว

ในเมืองสวีนหยางตอนนี้และทั่วทั้งผืนพิภพ มีคนเพียงคนเดียวที่กล้าเมินเฉยหน้าผู้ศักดิ์สิทธิ์กับลมฝนแปดทิศ

ซูลี่ไม่ได้ปกปิดความเหยียดหยามและยียวนของตนแม้แต่น้อย พุดขึ้น "พวกตาแก่อ่างเจ้าในตอนนี่ทำได้เพียงขมขู่เด็กๆ หรือ"

ที่พุดนี้หมายถึงถ้อยคำเหล่านั้นที่จูลัวพุดกับหวังพั่วและเงินฉางเซิง ไม่รอคำตอบของจูลัว คิ้วกระเป๋ของซูลี่ก็เลิกขึ้นน้อยๆ พุดขึ้นมาอีก "ข้ารู้ว่าพวกเจ้าอยากให้ข้าตายอย่างมาก...ตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนพวกเจ้า

ก็อยากให้ข้าตาย ไม่ว่าจะเป็รตาเฒ่าแห่งหอเทียนจีหรือว่าเจ้า เพราะตอนที่ข้ายังหนุ่มพวกเจ้าฆ่าข้าไม่ได้ พวกเจ้าจึงยังอยากให้ข้าตาย และก็เพราะเหตุผลเดียวกันนี้ ข้าคิดว่าแท้จริงแล้วพวกเจ้าคงอยากให้หวังฟัวลงมืออย่างมากเพื่อที่เจ้าจะได้หาข้ออ้างฆ่าเขาทิ้งเสีย อย่างนั้นสินะ"

คำพูดนี้แทงใจดำอย่างมาก ดังนั้นบนถนนจึงเจ็ยบอย่างมาก ผู้คนทำได้เพียงแสรังทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดนี้ รวมไปถึงตัวของหวังฟัวเองก็ไม่ได้มีการตอบสนองอะไร

ใบหน้าของจู่วไร้ความรู้สึก และไม่ได้พูดอะไร "ยิ่งข้าแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ พวกเจ้าก็ยิ่งอยากให้ข้าตาย" ซูหลิตอดถอนใจ "เทียนไห่ ไปดึงเยี่ยสามีภรรยาคุณั้น พวกเจ้าสวะทั้งแปด ในตอนนี้แม้แต่ตาแก่อื่นก็ยังอยากให้ข้าตาย..."

ห้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ลมฝนแปดทิศ นอกจากตัวซูหลิตเองแล้วผืนพิภพนี้ มีผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดอยู่สิบสามคน

เขาในตอนนี้ได้เอยถึงขึ้นมาสิบสองคน ประณามว่าผู้ที่ดำรงอยู่ราวกับเทพเหล่านี้ล้วนเป็นฆาตกรที่วางแผนสังหารตน

"ข้าไม่ได้มีอะไรไม่พอใจ เพราะว่าแต่ไหนแต่ไรข้าไม่เคยสนใจจะอยู่ในแดนเทพกับพวกเจ้าทั้งหลาย" เขาเบ้ปาก "ข้าเพียงแค่เสียใจในภายหลังอยู่บ้าง ตอนนั้นข้าน่าจะฆ่าสวะอย่างพวกเจ้าทั้งแปดให้หมดแล้วค่อยมาว่ากันอีกที"

ตอนที่ 114

ต้นสนสามต้น (ตอนปลาย)

ในฐานะลมฝนแปดทิศที่ถูกคนบนโลกมองว่าเป็นผู้ที่มีคุณธรรม และบารมีสูงส่ง เป็นดังเทพกัมปีาน แต่สำหรับซุหลิงกลับเป็นสวะแปดคน อย่างลืมนว่าตอนแรกสุดเขาก็พูดว่าอีกฝ่ายเป็นตาแก๊งเง่า ฟังจากน้ำเสียงของเขาที่พูดว่าจะฆ่าก็ราวกับสามารถฆ่าผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในผืนพิภพเหล่านี้ได้ ช่างหลงระเริงหยิ่งยโสเสียจริง ถึงเขาจะเป็นอาจารย์อาเล็กในตำนานของเขาหลี่ซาน ทว่าคนที่ได้ยินคำพูดนี้ ณ ที่นี้ก็ยังคงรู้สึกว่าการกำเริบเสิบสานยิ่งนัก ถึงขนาดไม่รู้จั๊กที่ต่ำที่สูงเลยทีเดียว

บนใบหน้าของจูลัวไม่ได้เผยให้เห็นถึงความไม่พอใจที่ถูกเยยวนด้วยความกำเริบเสิบสานและไม่ได้โกรธแค้น ยังเฉยเมยอยู่เช่นนั้น ในฐานะประมุขพรรคเจี๋ยซือ การฝึกบำเพ็ญเพียรของเขาได้ตัดขาดอารมณ์ความรู้สึก นี้ไม่ได้มีความหมายที่เย็นชาโหดร้าย แต่มีความหมายเหมือนดวงจันทร์ซึ่งส่องแสงลงบนทุ่งหิมะ โดดเดี่ยว เย็นยะเยือกและไม่ถูกสิ่งของนอกร่างทำให้สับสน

เขามองไปที่ซูหลี่แล้วพูดขึ้น "เจ้าไม่มีโอกาสแล้ว"

ไซ่ ซูหลี่กำลังจะตายอยู่แล้ว ต่อให้ตอนที่เขาร่างกายสมบูรณ์พร้อมสามารถฆ่าลมฝนแปดทิศหรือกระทั่งคุกคามห้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้ก็ตาม แต่ตอนนี้เขากำลังจะลาจากโลกนี้ไปแล้ว เรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นก็เป็นได้เพียงปริศนาที่สูญหายไปกับประวัติศาสตร์อันแสนยาวนาน

แต่ซูหลี่ไม่คิดเช่นนั้น เขามองจูลี้แล้วพูดขึ้น "รอข้าหายดีอันดับแรกเลย ข้าจะไปที่เมืองฮันชิวเพื่อฆ่าเจ้า"

เขาพูดอย่างเรียบเฉยไม่ใส่ใจอย่างมาก รวากับไม่รู้เลยสักนิดว่าจูลี้มาเพื่อฆ่าตนเอง รวากับไม่รู้ว่เมืองสวีนหยางก็คือหลุมฝังศพของเขา รวากับว่าเค่อถัดไปเขาก็จะกลับไปยังเขาหลี่ซาน

ผมที่ยาวประป่าของจูลี้ถูกสายลมพัดปลิว คิ้วทั้งสองข้างขมวดขึ้นน้อยๆ ในที่สุดก็เผยให้เห็นความดูแลนบางๆ

"ไม่ถูก ไม่ควรจะไปเมืองฮันชิวเพื่อฆ่าเจ้า... แต่ไปเมืองฮันชิวเพื่อฆ่าล้างตระกูลเจ้า" ซูหลี่พูดแก้ขึ้นมา หลังจากนั้นเขาก็มองไปยังเหลียงหวงซุนที่อยู่หน้าฝูงชน "ข้าต้องเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมาจะได้ไม่ทำเรื่องผิดพลาดเช่นนี้อีก"

"ผู้อาวุโส ท่านทำเช่นนี้ไม่ถูก"

เฉินฉางเชิงที่จูงเชือกบังเหียนม้าหันหน้าไปพูดกับเขา ไซ่ เรื่องอย่างการฆ่าล้างตระกูลเช่นนี้จะอย่างไรก็ไม่ถูกต้อง แม้ว่าตัดหญ้าไม่ถอนรากจะสามารถก่อให้เกิดไฟป่าไหม้ลามในภายหลังได้* ก็ตาม

ตลอดทางที่ลงใต้ซูหลี่คิดว่าตนเข้าใจเด็กหนุ่มอย่างเฉินฉางเชิง แต่มาถึงตอนนี้เขาถึงได้พบว่าตนไม่ได้เข้าใจอีกฝ่ายทั้งหมด หลังจาก

* มีที่มาจากคำพังเพย 'ตัดหญ้าไม่ถอนราก เมื่อลมฤดูร้อนพัดมาจะแตกใบใหม่' หมายถึงเมื่อทำสิ่งใดควรจะทำไปพร้อมๆ กับแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ ไม่เช่นนั้นความพยายามทั้งหมดอาจสูญเปล่า

ที่หนึ่งเงียบไปครู่หนึ่งก็กล่าวขึ้นอย่างยิ้มแย้ม "เช่นนั้นก็ไม่ฆ่าล้างตระกูล แต่จะฆ่าเพียงแค่นี้"

คำพูดเหล่านี้ฟังแล้วเหมือนเป็นเรื่องน่าขำ แต่ในความเป็นจริง ก็คือเรื่องน่าขำอยู่ดี

ซุหลี่ที่กำลังจะตายพูดว่าต่อไปจะฆ่าล้างตระกูลของจู๋ลี่ ตัวเขา ไหนเลยจะยังมีคำวาต่อไปได้

จู๋ลี่มองเขาพลางพูดขึ้นอย่างเคร่งขรึม "จะจากโลกนี้ไปอยู่แล้ว หรือว่าเจ้าจะจริงจังสักครั้งมิได้เลย?"

ก่อนหน้านี้หัวหน้าปกครองเมืองสวินหยางหวาเจี้ยฟูก็เคยพูด ประโยคที่มีความหมายคล้ายกันนี้กับเงินฉางเซิง

"รอรับความตายอย่างสงบก็คือจริงจังหรือ เช่นนั้นข้าก็ไม่มีทางชอบ ความจริงจังนี้ ตายบนสนามรบในหมื่นขุนเขา หรือตายบนเตียงนุ่มๆ ในอ้อมกอดของสาวงาม แน่แน่นอนว่าข้าเลือกอย่างหลัง" ซุหลี่พูดขึ้น "พูดไปแล้วข้าก็ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าตาเฒ่าอย่างพวกเจ้าสรุปแล้วอยู่ไป เพื่ออะไรกัน หากพูดว่าเพื่อผลประโยชน์ ข้าก็มองไม่ออกว่าเจ้าสามารถ ได้รับผลประโยชน์จากเรื่องนี้สักก็มากน้อย ดูไปเจ้าก็น่าอดท้อดู อย่างไรเสียที่นี้ก็อยู่ในเขตเทียนเหลียง ตาเฒ่าพวกนั้นสามารถหลบซ่อน อยู่ในรูที่จวนของตน แต่เจ้ากลับไม่อาจหลบซ่อนได้"

หลังจากที่จู๋ลี่เงียบไปครู่หนึ่งจึงพูดขึ้น "เรื่องบางเรื่องก็ต้อง แก้อะเสีย"

ตั้งแต่แรกบุคคลผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขตเทียนเหลียงที่มีคุณธรรมและ บารมีสูงส่งผู้นี้ไม่ได้มีเจตนาจะปรากฏตัวขึ้นในเมืองสวินหยาง เพราะ ต่อให้เป็นเขาเองก็ไม่อยากฆ่าซุหลี่กับมือ อย่างน้อยมือคู่นี้ก็ไม่สามารถ เปื้อนเลือดของซุหลี่

จนกระทั่งหวังพัวมาถึง ใช้ดาบแหวกหิมะกระดาศ ทำให้ฝูงชน
ล่าถอย เขาจึงจำเป็นต้องปรากฏตัว

ซุหลิมองเขาแล้วพูดขึ้นอย่างเย้ยหยัน "เช่นนั้นเจ้าเคยคิดหรือไม่ว่า
หลังจบเรื่องนี้จะจัดการอย่างไร ถึงแม้จะพูดว่าทางใต้มีคนมากมายที่
อยากให้ข้าตายมาโดยตลอด แต่จะอย่างไรข้าก็เป็นบุคคลต้นแบบ
ของแดนใต้ หากมือทั้งสองข้างของเจ้าอาบไปด้วยเลือดของข้า เช่นนั้น
ความโกรธแค้นของคนแดนใต้ก็จะต้องให้ตระกูลของเจ้ากับพรรคเจ๋อซีชื่อ
รับเอาไว้แล้ว เจ้าได้เตรียมใจเอาไว้หรือยัง"

จูลี้วไม่ได้ตอบกลับ คนเช่นเขา ใจแห่งการฝึกบำเพ็ญเพียรแนวแน่
ไม่ไหวติง กระจางชัดในทางโลก ไหนเลยจะมองเหตุผลไม่ออก แต่ก็
เป็นอย่างที่เขาพูด ในเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นในเขตเทียนเหลียง เช่นนั้น
ก็ทำได้เพียงให้เขามาจัดการ

"อยู่มาหลายร้อยปี สรุปล้ำก็ยังคงถูกคนใช้เป็นอาวุธ" ซุหลิมองเขา
อย่างเห็นใจและพูดขึ้น "เหตุใดมารดาเจ้าถึงได้คลอดเจ้าออกมา
บัญญัติอ่อนอย่างนี้ บิดาเจ้าที่อยู่ปรกพหาก็ได้รู้ว่าสกุลจะตกต่ำ
เพราะการตัดสินใจของเจ้าในวันนี้จะเสียใจในภายหลังหรือไม่ที่
ให้กำเนิดคนบัญญัติอ่อนเช่นเจ้าออกมา"

แหลมคมบาดหู แต่ละคำล้วนแทงใจ ไม่ใช่แค่เพราะคำพูด
เหล่านี้เป็นคำหยาบคาย แต่เพราะไม่มีคำไหนที่พูดผิดไป คำพูด
ที่เป็นความจริงก็คือกระบี่ ด้วยความสามารถของซุหลิม ต่อให้จิตใจ
ของจูลี้วแข็งแกร่งดังหินผาก็ยังถูกกรีดเป็นร่องรอย

จูลี้วมองไปยังคนที่อยู่บนหลังม้าซึ่งอ่อนแรงแล้ว ขนาดที่ว่า
แม้แต่แขนก็ยังยกไม่ขึ้น "แม่น้ำใหญ่ไหลเชี่ยวแบ่งเป็นสองฟากฝั่ง
ต่อให้เพียงแค่มองดู ไม่เอ่ยวาจา ก็ยังต้องเลือกสักฝั่ง"

ที่พูดนี่คือเรื่องของซูหลี่ คือเหตุผลว่าทำไมทั่วทั้งผืนพิภพถึงได้ต้องการฆ่าซูหลี่

สิบกว่าปีก่อน หลังจากเหตุการณ์นองเลือดที่สำนักศึกษาศาสนาหลวง ท่ามกลางความวุ่นวายภายในต้าโจว พรรคฉางเซิงกับวังเหลียงอ่องร่วมมือกันหวังจะบุกขึ้นเหนือ ซูหลี่กลับไม่ยินยอมขนาดที่ว่าใช้กระบี่ในมือทำลายผลงานชิ้นใหญ่นี้ ร้อยปีมานี้ไม่ว่าจะเป็นจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์หรือได้ทำสังฆราชก็ล้วนอยากให้เห็นอได้บรรจบกัน แต่ซูหลี่กลับไม่ปรารถนาเช่นนั้น เขาอาศัยกระบี่หนึ่งเล่มในมือ ยืนอยู่แดนใต้ ชัดขวางขุมอำนาจในใต้หล้าให้ไม่อาจก้าวไปข้างหน้าได้

ความจริงไม่ว่าซูหลี่จะเลือกอย่างไร เขาล้วนปลอดภัยไร้อันตราย แต่เขากลับไม่เลือกอะไรเลย ท่าทีของเขาหยิ่งโง่และชัดเจนอย่างมาก "หากข้าเป็นโชดหินก็ควรจะถูกกลางแม่น้ำใหญ่ หากข้าเป็นจอกแหวนก็ควรจะไปไหลไปตามน้ำ แต่ข้าคือซูหลี่ ทำไมข้าจะต้องยืนอยู่ที่ริมฝั่งใดฝั่งหนึ่งด้วย"

จู๋ฉวีเลิกต่อความ พลันเอ่ยขึ้น "เขาหลี่ซานจะดำรงอยู่ต่อไปเพียงแต่ไม่มีเจ้าอีกแล้ว"

นี่คือความเคารพ และคือการประกาศ

หัวถนนของเมืองสวีนหยางเจียบงจัดไร้เสียง เมฆดำมากขึ้น และมีละอองฝนโปรยปรายลงมาอีกครั้ง

"เขาหลี่ซานที่ไม่มีข้ายังเป็นเขาหลี่ซานอยู่หรือไม่"

ซูหลี่มองไปทางทิศใต้ด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ คิดถึงเรื่องที่จะกำลังเกิดขึ้นบนเขาหลี่ซานในตอนนี จิตใจพลันหนักอึ้งขึ้นมา

นี่ไม่ใช่คำประกาศที่หยิ่งโง่ แต่เป็นความกังวล

ทั่วทั้งผืนพิภพล้วนคิดว่าซุหลีกก็คือเขาหลีซาน แต่ที่จริงแล้วตัวเขาไม่ได้คิดเช่นนี้ เขากราบอาจารย์เข้าหอกระบี่เขาหลีซานตั้งแต่เด็ก รู้ว่าเขาหลีซานมีจิตวิญญาณกระบี่ของนั่นเอง แต่หลายร้อยปีมานี้ เขาก็คือต้นไม้เขียวที่อยู่บนยอดของเขาหลีซานต้นนั้น ทอดร่มเงาลงมาปกป้องศิษย์หอกระบี่เขาหลีซาน หากเขาไม่อยู่แล้วหอกระบี่เขาหลีซานจะเป็นเช่นไร ตอนนี้นั่นจะต้องมีปัญหาแน่ เป็นเรื่องอะไรกัน เหล่าศิษย์หอกระบี่เขาหลีซานสามารถแบกรับไว้ได้ไหม นี่คือเรื่องที่เขาสนใจเพียงเรื่องเดียวในตอนนี้

"สุดท้ายข้าก็ยังเทียบไม่ได้กับเจ้าคนชุดดำในด้านนี้" ซุหลีกถอนสายตากลับมา มองไปที่จูลี้วและพูดขึ้น "คนที่เขาม่าถึงแม้จะไม่ได้มากมายเท่าที่เขาม่า แต่ความรอบรู้ในด้านมืดของมนุษย์กลับอยู่เหนือกว่าข้าจริงๆ ในเขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์ยังคงมีโลกีย์วิสัยอยู่มากมาย เขารู้ถึงความปรารถนาของพวกเจ้าที่ถูกเรียกว่าผู้พิทักษ์โลกมนุษย์อย่างชัดเจน แต่สรุปแล้วพวกเจ้าชัดเจนดีหรือไม่ว่าตนกำลังทำอะไร"

"มีบางครั้ง การไหลเคลื่อนของประวัติศาสตร์จำเป็นต้องถอยหลัง ก่อนถึงจะยังมีกำลังที่จะไปข้างหน้า"

"ก่อนจะด้านศึกนอกต้องทำให้ศึกในสงบก่อนอย่างนั้นหรือ" ซุหลิมองเขา พูดขึ้นอย่างเย้ยหยัน "เช่นนั้นเจ้าไปเตือนพวกคนสกุลเงินเหล่านั้นไม่ให้อยากขึ้นเป็นจักรพรรดิดีกว่าไหม เจ้าไปเตือนให้เทียนไห้สละบัลลังก์ดีกว่าไหม"

จูลี้วนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ความหมายที่ซ่อนเอาไว้ในคำพูดนี้มีนัยลึกซึ้ง

"ที่ข้าไม่ชอบที่สุดก็คือท่าทีของพวกเจ้าที่ดูสูงส่งเสียเต็มประดา" ซุหลีกกลับไม่คิดจะสนใจความหมายที่ซ่อนอยู่ว่ามีนัยลึกซึ้งเท่าไร

เลยสักนิด "ไม่สนุกเลย"

"ไม่สนุกจริงๆ"

เซียวจางที่ไม่ได้พูดอะไรมาโดยตลอดสายหัวขึ้นมาอย่างแรง กระดาษขาวที่อยู่บนใบหน้าแผ่นนั้นถูกสายฝนพรหมจนเปียก หลังจากนั้น เขาก็หันกาย พาดหอกเหล็กเล่มนั้นกับไหล่ และเดินไปทางหัวถนน

เขามาเมืองสวีนหยางเพื่อฆ่าซูหลี ในตอนนี้มีคนอื่นมาฆ่า อีกทั้งจะต้องฆ่าซูหลีได้อย่างแน่นอน เขายังจะอยู่ทำอะไรอีก บุคคล เช่นซูหลีต่อให้บาดเจ็บสาหัสจนไม่สามารถตอบโต้ การฆ่าเขาก็ยัง มีความหมาย แต่การเห็นเขาตายด้วยน้ำมือคนอื่นกลับไม่สนุกเอา เสียเลย

เสียงหวังซุนไม่ได้จากไป ผู้บ่าเพ็ญเพียรนับร้อยคนในเมือง สวีนหยางก็ยังไม่ได้จากไป พวกเขาเฝ้าอยู่ท่ามกลางสายฝนที่ตกหนักขึ้นเรื่อยๆ นิ่งเงียบไม่เอ่ยวาจาพาลงมองดูคนกลุ่มนั้นที่อยู่กลางถนน พวกเขากำลังรอดูว่าซูหลีจะตายอย่างไร

ซูหลีลูบเส้นขนที่เปียกน้ำของม้าที่ขี่อยู่พลางพูดขึ้น "พวกเจ้า สามารถไปได้แล้ว"

แน่นอนว่าเป็นการพูดกับเงินฉางเซิงและหวังพั่ว ถึงแม้เขา จะเกลียดการรอรับความตายอย่างสงบหรืออาจพูดว่าการหวนคืนสู่ มหาสมุทรแห่งดวงดาว แต่สุดท้ายก็ยังคงจัดการให้เรียบร้อย อย่างไรเสียเขาก็เป็นอาจารย์อาเล็กแห่งเขาหลีซาน

ชีวิตหนึ่งของคนเราจะผ่านไปเช่นไร ซูหลีเคยคิดอยู่หลายครั้ง สุดท้ายแล้วก็ยังมีบทสรุป เวลาส่วนใหญ่อาศัยความชอบของตน ในการกระทำเรื่องราว แต่ชีวิตหนึ่งของคนเราจะจบลงเช่นไร เขาได้ บทสรุปมาตั้งนานแล้ว

การตายภายใต้เงื้อมมือของลมฝนแปดทิศ ถึงแม้จะห่างจากที่เขา
คิดเอาไว้มาก แต่ก็ถือว่าพอจะฝันรับได้

เงินฉางเชิงถือเชือกบังเหียนอยู่ กำลังก้มหน้ามองดูหยาดฝนที่
หน้าร่องเท้า นั่งเงียบไม่เอ่ยวาจา

เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ดันทุรังต่อไปก็ไม่มีความหมาย เป็นโลกนี้
ที่ต้องการจะฆ่าซูหลี่ ในตอนนี้ผู้ที่อยู่ตรงหัวถนนกลางสายฝนนั้นก็คือ
ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก กระบี่ของเขาทั้งเร็วทั้งแข็งแรงจนไม่สามารถ
ขวางอีกฝ่ายเอาไว้ได้

หวังฟู่เองก็ไม่ได้เอ่ยวาจา

แต่เขาเริ่มพับแขนเสื้อ

การเคลื่อนไหวของเขาช้าอย่างมาก มีสมาธิอย่างมาก และ
ละเอียดลอออย่างมาก

เขาพับแขนเสื้อที่แขนข้างขวามาถึงบริเวณข้อศอก

ทำเช่นนี้แล้วเมื่อวัดดาบก็จะเร็วขึ้นมาอีกส่วนหนึ่ง

สีหน้าของซูหลี่เคร่งขรึมขึ้นมา

ก่อนหน้านี้อันที่เขาเปิดโปงว่าพวกลมฝนแปดทิศอย่างจุลั้วคิด
หาโอกาสฆ่าหวังฟู่ที่เป็นคนรุ่นหลังก็เพราะอยากจะทำปกป้องชีวิตของ
หวังฟู่ มือซูหลี่เปื้อนเลือดมากเกินไป จุลั้วสามารถหาข้ออ้างได้
มากมายเพื่อฆ่าเขา แต่การจะฆ่าหวังฟู่ นั้นไม่เหมือนกัน ก่อนที่
จะมีเหตุผลที่หนักแน่นเพียงพอ ทุกการกระทำที่มีต่อหวังฟู่สามารถ
ถูกเข้าใจว่าเป็นความอิจฉาริษยาได้...เช่นเพราะไม่อยากถูกคนรุ่นหลัง
ที่มีพรสวรรค์โดดเด่นขึ้นมาแทนที่ จึงลงมือฆ่าโดยไม่สนใจประโยชน์
ของเผ่ามนุษย์ทั้งหมด

ขอเพียงแค่ว่าหวังฟู่ไม่เริ่มลงมือก่อน ภายใต้สายตาของคนนับร้อย

จูลี้วก็ไม้อาจทำอะไรหวังทั่วได้ ถึงขนาดที่หลังจากนี้เข้ากับลมฝน
แปดทิศที่เหลือยังต้องใส่ใจกับความปลอดภัยของหวังพั่วเป็นพิเศษ
ไปช่วงหนึ่ง

แต่หวังพั่วไม่มีเจตนาที่จะหลีกทางให้

เขาพับแขนเสื้อขึ้นมา เผยให้เห็นท่อนแขน และเตรียมที่จะลงมือ
ทั้งถนนได้ตกสู่ความเงียบ

ซุหลิมองหวังพั่วอย่างสงบนิ่ง

จูลี้วมองหวังพั่วอย่างสงบนิ่ง

หวังพั่วราวกับไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น เขาเซ็ดตาบหลักกับแขนเสื้อ
สีหน้าเรียบเฉยมีสมาธิ การเคลื่อนไหวเชิงรุกตั้งอกตั้งใจ

อยู่ๆ จูลี้วก็ยิ้มขึ้นมา เพราะในที่สุดเขาก็โมโหขึ้นมาจริงๆ แล้ว

จากรอยยิ้มของเขาไม่รู้สึกรถึงความโกรธ แต่เมื่องสวินหยางรู้สึก

ได้ชัดเจนอย่างมาก

เมฆดำบนฟ้ากดต่ำลงมายิ่งกว่าเดิม สายฝนก็เปลี่ยนเป็น
โหมกระหน่ำในพริบตา

นี่ก็คืออาณาภาพของอาณาเขตเทพศักดิ์สิทธิ์ ราวกับเป็นอาณาภาพ
แห่งสวรรค์

หลังจากนั้นเขาก็เก็บรอยยิ้มพลางมองไปที่ใบหน้าของหวังพั่วที่
ไม่ได้แสดงอารมณ์อะไร แล้วพูดขึ้นมาประโยคหนึ่ง

"เจ้าเตรียมจะลงมือกับข้าหรือ"

ตอนที่ 115 ดาบเหล็กสะท้านมรสุม (ตอนต้น)

คำพูดประโยคนี้ของจูลั้วดูเหมือนเป็นการพูดธรรมดา ที่จริงแล้ว กลับแข็งกร้าวและวางอำนาจอย่างมาก ทุกคนล้วนชัดเจนดีว่า ที่จริงแล้วประโยคนี้ควรจะเป็น 'เจ้าถึงกับกล้าลงมือกับข้าเขี้ยวหรือ'

เท่าทั้งสองข้างของหวังฟัวไม่ได้ขยับ แขนเสื้อได้พับขึ้นมา และเริ่มเซ็ดไปที่ดาบเหล็ก นี่เป็นเพียงการเตรียมตัวสู้ ยังไม่ได้ลงมือ แต่ก็ทำให้จูลั้วโมโหอย่างถึงที่สุดแล้ว เพราะเป็นระยะเวลาหลายปีมาแล้ว ที่ไม่มีคนกล้าลงมือกับเขา

ลมฝนแปดทิศมีความใกล้เคียงกับทวยเทพ การกระทำใดๆ ที่มุ่งหมายจะโจมตีทวยเทพล้วนเป็นการยั่วยุ สบประมาท และรณหาที่ตาย ต่อให้เป็นเพียงแค่ท่าทีที่กลัวนไม่อาจรับได้ ต่อให้คนผู้นั้นจะเป็นหวังฟัว แห่งเทียนเหลียงก็ตาม

ผู้คนบนถนนท่ามกลางสายฝนต่างพากันตกตะลึงและไม่เข้าใจว่า ทำไมหวังฟัวถึงได้ทำเช่นนี้ เขาไม่มีโอกาสที่จะชนะเลย

ระดับของจูลั้วได้ก้าวข้ามโลกิยะไปนานแล้ว เข้าไปในเขตแดน

เทพศักดิ์สิทธิ์แล้ว

หากไม่นับคู่สามีภรรยาไปดี ในโลกมนุษย์มีผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด
อยู่สิบเอ็ดคน เขาก็คือหนึ่งในนั้น

หวังพั่วเป็นอันดับหนึ่งของทำเนียบเซียนเวหยา เป็นผู้แข็งแกร่ง
ที่สุดในผู้บำเพ็ญเพียรรุ่นกลางที่ไม่อาจโต้แย้งได้ เขาอายุสี่สิบก็บรรลุ
ขั้นรวบรวมดวงดาวจนสะท้อนเลื่อนลั่นทั่วหล้า ทว่าก็ยังอยู่ห่างจาก
ขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์ราวระยะทางระหว่างท้องฟ้าดวงดาวกับหลุมโคลน

คนมากมายเชื่อว่าอนาคตข้างหน้าหวังพั่วจะสามารถเข้าสู่เขตแดน
เทพศักดิ์สิทธิ์ได้และกลายมาเป็นลมฝนแปดทิศยุคใหม่ ขนาดที่ว่า
สามารถมีผลสำเร็จที่สูงยิ่งกว่า แต่นั่นก็เป็นเรื่องในอีกนับสิบจนถึง
นับร้อยปีให้หลัง

หวังพั่วในตอนนี้อยู่ต่อหน้าजूลั้วก็เป็นเพียงแค่ชนรุ่นหลังที่
ทำได้เพียงก้มศีรษะรับการสั่งสอนเท่านั้น

ทว่าเขากลับต้องการจะลงมือกับजूลั้ว

"ผู้เยาว์ไม่กล้า"

หวังพั่วเงยหน้าขึ้นมาและมองजूลั้วอย่างสงบจนถึงขั้นซังกะตาย
เล็กน้อย

คิ้วของजूลั้วคลายออก บรรยากาศบนถนนกลางสายฝนได้
ผ่อนคลายลงไปบ้าง

หวังพั่วยกดาบขึ้นมา แหวกม่านฝนขึ้นไปกับผู้แข็งแกร่งที่สุดใน
ผืนพิภพที่ไม่อาจสิ้นคลอนได้ "เชิญผู้อาวุโสลงมือก่อน"

บนถนนพลันเกิดเสียงฮือฮาขึ้นมาทั้งแถบ แม้แต่เสียงฝนที่
ดังขึ้นเรื่อยๆ ก็ยังไม่อาจกลบเสียงตกตะลึงและเสียงวิพากษ์วิจารณ์
ของผู้คนไปได้

คิ้วของจูลิว์เล็กสูงขึ้น ไอพลั่งปรภาณอันนำเกรงขามล้นทะลักออกมา
สะเทือนจนสายฝนกระจายออกไป

หลังจากนั้นเขาก็หัวเราะขึ้นมา เป็นเสียงหัวเราะที่เย็นชาและ
แผ่วเบา แต่สะท้อนก็ก้องไปทั่วทั้งเมืองสวินหยาง

"น่าเสียดายแล้ว"

จูลิว์พูดขึ้นอย่างเฉยเมย น้ำเสียงแสดงถึงความเสียดายอยู่บ้าง
เพราะกลุ่มคนที่มีโอกาสเข้าสู่เขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์มากที่สุดในโลกมนุษย์
หลังจากวันนี้ก็จะมีคนหนึ่งตายไป ไม่มีโอกาสได้อีก

"น่าเสียดายจริงๆ" ซูหลีกกล่าวพลางทอดถอนใจ

เขาไม่ยอมกาให้หวังฟัวตาย เพื่อเรื่องนี้จึงทำอะไรบางอย่างลงไป
แต่หวังฟัวกลับไม่รับ เพราะว่ามีมรรคาตาบของหวังฟัวกับมรรคากระบี่
ของเขาไม่เหมือนกัน เทียบกับมรรคาตาบของผู้ครองภพใจก็ไม่เหมือน
ตาบของเขามีเพียงแค่ว่า 'ตรง' เท่านั้น

ในตอนหวังฟัวพบแขนเสื้อแล้วเซ็ดตาบนั้น อยู่ๆ ซูหลีกก็รู้สึกว่
ในอนาคตาบของคนที่นี้อาจจะพัฒนาต่างไปจากตนและผู้ครองภพใจ
เป็นไปได้อาจจะยิ่งสองประกายและน่าสนใจว่า

ดังนั้นเขาถึงรู้สึกเสียดาย

เสียดายที่โลกนี้จะไม่มีโอกาสได้เห็นตาบในอนาคตนั้นของหวังฟัว
เขาคิดว่าโลกนี้เองก็ต้องรู้สึกเสียใจเหมือนกัน

เหลือหวังซุนมองหวังฟัวที่อยู่กลางสายฝน ไม่ได้พูดสักคำ
หากแต่ในใจมีความรู้สึกซับซ้อน เพื่อที่จะทำให้เรื่องบางเรื่องเรียบร้อย
ทำให้ประสบการณ์ชีวิตของตนสมบูรณ์ การสละชีวิตเพื่อสิ่งนี้
การเข้าสู่กับสิ่งที่ไม่อาจสู้ได้ สำหรับเขาที่ถูกเรียกว่าเป็นอัจฉริยะแล้ว
ก็ไม่ได้ยากที่จะเข้าใจหรือเป็นเรื่องที่ไม่สามารถยอมรับได้ ดังนั้น

ต่อให้เขาต้องแลกด้วยชีวิตก็อยากจะฆ่าซูหลีให้ตาย นั่นเพียงเพราะในโลกแห่งจิตวิญญาณของเขานั้นมีมหาสมุทรโลหิตที่ควอดลิ่งอยู่ ขณะที่หวังฟัวนั้นทำไปเพื่ออะไรกัน หรือว่าอาศัยเพียงแค่ความเชื่อในใจเท่านั้นจริงๆ?

เมื่อคิดถึงตรงนี้อยู่ๆ เขาก็เกิดความนับถือขึ้นมาอย่างมาก มิน่าเล่า ตลอดสามสิบกว่าปีมานี้ ตั้งแต่เริ่มจนจบตนถึงไม่อาจไล่ตามคนผู้นี้ได้ทัน มิน่าเล่า สามสิบกว่าปีมานี้ เสียเวลาจะฝึกบำเพ็ญเพียรอย่างไรก็ไม่อาจเทียบคนผู้นี้ได้ มิน่าเล่า สามสิบกว่าปีมานี้ สิวินเหมยจึงทำได้เพียงแค่ขังตัวเองไว้ในสุสานเทียนซู จนกระทั่งก่อนตายถึงได้อาศัยการก้าวข้ามความเป็นความตายขึ้นมาเทียบเคียงกับคนผู้นี้ได้

คนที่มองหวังฟัวเช่นนี้ยังมีเงินฉางเซิงอีกคน เขาไม่ได้พูดและก็ไม่ได้อึดมากนัก เพียงแต่เกิดความชื่นชมอย่างไร้ขอบเขตขึ้นในจิตได้สำนึก เขารู้สึกว่าหวังฟัวน่าชื่นชมมาก และก็ไม่ว่าเพราะอะไร... ถึงทำให้เขารู้สึกใกล้ชิดอยู่บ้าง

หลังจากนั้นเขาก็เข้าใจ หวังฟัวเหมือนกับหลายคนที่อยู่ข้างกายเขา...ไม่สิ ควรจะพูดว่าคนมากมายที่เขารู้จักล้วนคล้ายกับหวังฟัวในบางด้าน ยกตัวอย่างเช่น เจ้อซิว ถึงซานสี่ลิว ไก่หวานสี่...และตัวเขา

จุดที่เหมือนกันพวกนั้นก็มักจะเป็นจุดที่สองประกายที่สุด ยกตัวอย่างเช่น ยึดมั่น อ่อนโยน แน่วแน่ เด็ดเดี่ยว หยิ่งยโส และนิ่งเงียบ เงินฉางเซิงมองเห็นทุกสิ่งที่เขา กับมิตรสหายมีฉากบนร่างของหวังฟัว ร่างที่สวมชุดเก่าแต่กลับมีประกายแสงนับไม่ถ้วน บนร่างของหวังฟัวเขายังมองเห็นความมดงามของแม่นางซูเจี้ยน กระทั่งยังเห็นไปถึงหนานเค่อ

รู้อยู่แก่ใจว่าสู้ไม่ได้เข้าก็ยังจะสู้ สู้จนกว่าจะสังหารเจ้าได้ คนเช่นนี้ช่างยอดเยี่ยมจริงๆ นอกจากศิษย์พี่อวี๋เหริน เฉินฉางเซิง ก็รู้สึกว่เส้นทางการฝึกบำเพ็ญเพียรของตนมีต้นแบบที่น่าเรียนรู้อ เพิ่มขึ้นม่อีกคน

ดังนั้นเขาจึงเริ่มเรียนรู้

เขาพับแขนเสื้อขึ้น จากนั้นก็ล้วงเออกระบี่มังกรคำรนออกมา จากฝัก

ในเวลานี้เอง หวังฟู่ได้เสียบด้ามดาบลงไปฝัก เกิดเป็นเสียงดังขึ้น ดาบและฝักรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน เปลี่ยนมาเป็นดาบขนาดใหญ่ เล่มหนึ่ง หลังจากนั้นเขาก็ใช้มือทั้งสองข้างจับอยู่ที่ด้ามดาบแน่น และมองตรงไปที่จูลั่วที่อยู่เบื้องหน้า

ในใจของเฉินฉางเซิงคิดว่าช่างเฉียบแหลมเสียจริง จึงนำ ด้ามกระบี่เสียบเข้าไปฝัก ดังนั้นกระบี่สั้นจึงกลายมาเป็นกระบี่ที่มีความยาวอย่างมาก เขาใช้มือทั้งสองข้างจับด้ามกระบี่เอาไว้แน่น เช่นกัน จ้องไปที่จูลั่วที่อยู่ตรงหัวถนนั่น

พวกเขาเ็นอยู่ห่างกันราวสิบจั้ง หนึ่งหน้าหนึ่งหลังเ็นอยู่ท่ามกลาง สายฝน

ทูลี่นั่งอยู่บนหลังม้า หยาดฝนไหลผ่านใบหน้าของเขาที่ค่อนข้าง ซีดขาวอยู่บ้าง ดวงตากลบยั้งสองประกายขึ้นเรื่อยๆ

จูลั่วเดินเข้ามา สายฝนไม่ได้ตกหนัก แต่สายลมกลับเย็นยะเยือกขึ้น รอบด้านมีดมิดาใดเปรียบ มีคนเงหน้ามองท้องฟ้าก็เห็นเพียงสีของ เมฆดำที่อยู่บนท้องฟ้ามืดลงกว่าเดิม

ผู้ร่ำสุราเดียวดายใต้จันทร์หา เส้นทางของเขาคือตัดอารมณ์ ความรู้สึก โดดเดี่ยวเป็นนิรันดร์

ตามผีเท้าที่ยกขึ้นและย่ำลง ใบไม้ร่วงที่อยู่กลางสายฝนพัด
 ลันไหวขึ้นมา หยาดน้ำถูกสายลมหนาวเหน็บพัดราวกับร้ายรำไป
 ตามมาด้วยเหล่าใบไม้เปียกกลอยละล่องเริงระบำ ความรู้สึกอ้างว้าง
 ปกคลุมไปทั่วถนนสายยาว

ฝูงชนต่างส่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวดขึ้นนับไม่ถ้วน เหล่าใบไม้เปียก
 ที่ถูกเสริมด้วยเจตจำนงราวกับลูกธนู พุ่งเข้าทำร้ายผู้บ่าเพ็ญเพียร
 จนบาดเจ็บไปหลายคน ผู้คนเหล่านี้ถึงได้สติขึ้นมา และเข้าใจว่า
 การต่อสู้ต่อจากนี้จะน่ากลัวมากมายขนาดไหน จึงพากันหลบหลีก
 ไปยังบริเวณที่ไกลออกไปจากถนน เพียงแค่พริบตาเดียวบนถนน
 สายยาวก็ยิ่งเงียบสงบและว่างเปล่าเข้าไปใหญ่

คำว่าว่างเปล่านี้ไม่ถูกต้องเสียทีเดียว เพราะอย่างยิ่งมีฝนตกหนักอยู่
 ท่ามกลางสายฝนที่ตกหนักมีลมฝนที่ผืนพิภพไม่อาจต้านทานได้
 กำลังเดินเยื้องย่างเข้ามา

หวังพั่วยกดาบขึ้น เงินฉางเชิงยื่นอยู่ข้างม้า ชูหลี่นั่งอยู่บนหลังม้า
 เผชิญหน้ากับลมฝน

ในบรรดาพวกเขา ที่ยื่นอยู่หน้าสุดก็คือหวังพั่ว
 เสียงขลุ่ยดังขึ้นแผ่วเบา ดาบเหล็กปะทะสายฝน ตั้งขวางเอาไว้
 ที่ด้านหน้า

หวังพั่วไม่ได้ลงมือ เพราะว่าเขาเป็นอนุชนรุ่นหลัง จูลั้วเป็น
 ผู้อาวุโส

แน่นอนว่าจูลั้วก็ไม่มีทางเอาเปรียบเขา ยกมือขึ้นมาโบกเบาๆ
 ท่ามกลางสายฝนที่ตกหนัก เพียงแค่นี้ก็เท่ากับเป็นการลงมือแล้ว

เสียงฟ้าผ่าดังขึ้น ดังอยู่ตรงหน้าหวังพั่ว สายลมพัดขึ้นอย่าง
 บ้าคลั่ง หยาดฝนโปรยปราย ราวกับที่นั่นมีน้ำตกไหลอยู่

ใบไม้ร่วงที่เปื่อยโชกยังคงร่วงรำอาอยู่ท่ามกลางสายฝน
จูลัวค่อยๆ เดินเข้ามา เสื้อคลุมสีดำตัวใหญ่ก็กำลังร่วงรำอยู่
กลางสายฝน

ใบหน้าของหวังพั่วซิดขาวขึ้นหลายส่วน

อาณาเขตดาบของเขาได้รับความกดดันจากพลังที่ไม่อาจจินตนาการ
ตรงพื้นที่ว่างด้านหน้าเขา สายฝนยุ่งเหยิง ร่องรอยนับร้อยสายปรากฏ
ไม่หยุด หลังจากนั้นก็หายไป ร่องรอยพวกนั้นก็คือการปะทะกันระหว่าง
ไอพลังปราณของจูลัวกับอาณาเขตดาบของเขา

จูลัวไม่ได้ตั้งใจจะเพิ่มไอพลังปราณ เพราะเพียงแค่เื่อย่างเข้ามา
เช่นนี้ก็ราวกับเป็นกองทัพใหญ่ทั้งกองทัพแล้ว

ระหว่างหวังพั่วกับจูลัว ระยะห่างของระดับความแข็งแกร่งเผยให้เห็น
อย่างชัดเจนเกินไป

จิตกระบี่ของจูลัวยังไม่ได้ปล่อยออกมาทั้งหมดก็ทำให้ถนน
ทั้งสายว่างเปล่าไปแล้ว แม้แต่กำแพงทั้งสองด้านของถนนทั้งสาย
ก็ล้วนถูกใบไม้เปื่อยที่ร่วงรำกลางสายฝนกรีดผ่านเป็นรอยลึกจำนวน
นับไม่ถ้วน

มือของหวังพั่วที่จับด้ามดาบกำลังสั่นเทา ซ่อนิ้วเริ่มซิดขาว

สายฝนที่ตกหนักได้ทำให้เขาเปียกไปทั่วร่าง หยาดฝนจำนวน
นับไม่ถ้วนที่โปรยปรายลงมา ไม่รู้ว่าในนั้นมีเหงื่อปนอยู่มากน้อยเท่าไร

การพบกันในวันนี้ทำให้รู้ว่าสายลมแรงบางทีก็ไม่อาจพัด
หยาดน้ำค้างปลิวได้ เขาไม่อาจเป็นคู่ต่อสู้ของจูลัว แต่เขายังคง
ไม่ปรารถนาจะหันกายจากไป และไม่ถอยแม้แต่ก้าวเดียว ดาบเหล็ก
ยังคงขวางอยู่เบื้องหน้า ราวกับเขื่อน ราวกับขุนเขา

ต่อให้สายฝนเทกระหน่ำเพียงใด เขื่อนนั้นก็ยังคงไม่ทลายลง

ขุนเขาลูกนั้นยังคงอยู่ที่ตรงหน้า ยืนหยัดอย่างไม่มีอะไรเทียบเคียง

มองดูดาบที่ถูกสายฝนชำระล้างจนแผ่ความหนาวเหน็บออกมา
รู้สึกได้ว่าในดาบนี้แฝงพลังที่เหนือกว่าความคาดหมายและแฝงพลังที่
ไม่ยอมศิโรราบออกมา จุลลิวเล็กคิ้วขึ้น รู้สึกคาดไม่ถึงอยู่บ้าง ขณะที่
เขวียเหอที่อยู่ไกลออกไปกลับตตะลึงจนพูดไม่ออก

ดาบของหวังพั่วถึงกับแข็งแกร่งยิ่งกว่าที่ทุกคนคิดเอาไว้

ดาบของเขาถึงกับสามารถรับแรงกดดันจากอาณาเขต
เทพศักดิ์สิทธิ์ได้

เขาทำได้อย่างไร

เขวียเหอใช้ดาบ ในตอนนี้ที่ได้เห็นชายร่างผอมสูงผู้นั้นอยู่บนถนน
กลางสายฝน ในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้วว่าคำพูดนั้นที่ซูลีพูดกับตน
มีความหมายว่าอย่างไร

'หวังพั่วใช้ดาบเล่มเดียว'

ใช้เพียงแค่นดาบเดียว มีมรรคาดาบเพียงสายเดียว เช่นนี้แล้วถึง
จะบริสุทธิ์พอ ถึงจะแข็งแกร่งพอ!

ก่อนหน้าหวังพั่ว ผู้ที่มีชื่อเสียงที่สุดในด้านเพลงดาบในฝันพิภพนี้
คือผู้ครองภพโจว ผู้ครองภพโจวเองก็ฝึกมรรคาดาบเพียงสายเดียว
นั่นคือวิถีแห่งการฆ่าสังหาร เขาใช้ความเป็นความตายสยบความเป็น
ความตาย หวังพั่วไม่สามารถเรียนเพลงดาบของผู้ครองภพโจวได้
ดังนั้นเขาจึงเดินอยู่บนเส้นทางของตนเอง

เขาเดินอยู่บนเส้นทางตรง

มรรคาดาบของหวังพั่วอธิบายด้วยคำว่าตรงเพียงคำเดียว
คำว่าตรงนี้ก็คือนตรงจากโดยตรง เขาเดินทางตรง ตัวอักษรที่เขียน
ตอนทำบัญญัติก็ตรงอย่างมาก การนับจำนวนก็ไม่มีทางคำนวณผิด

เขามองหรือทำเรื่องอะไรปกติก็อาศัยความชอบของตนเป็นตัวกำหนด ดูเหมือนว่าลักษณะนิสัยของเขา ก็ตรงด้วย ดังนั้นต่อให้ตัวเขาลำบากยากจะเอื่อย แต่ดาบของเขาที่ออกจากฝักจะต้องแหลมคม หนาวเหน็บ ตรงราวกับหน้าผาขาดที่อยู่ระหว่างช่องเขา

ต่อให้ฝนตกหนักมากกว่านี้แล้วจะทำลายหน้าผาภายในเวลาสั้นๆ ได้อย่างไร

จูลัว่ลงมือแล้ว

ต่อจากนี้ก็ควรถึงคราวที่หวังพิ้วลงมือเช่นกัน

เขาลงมือ แน่นอนว่าเป็นการใช้ดาบ

เขาลงมือ ก็คือดาบเดียว

เขาจับฝักดาบที่เปลี่ยนมาเป็นด้ามดาบยาว หนึ่งดาบแหวกผ่านลมฝนอันรุนแรง พันตรงไปที่จูลัว่

ไร้ซึ่งความลังเล แน่นอนว่าเป็นดาบที่แข็งแกร่งที่สุดในชีวิตของหวังพิ้ว เพราะจูลัว่คือคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดที่เขาเคยพบมาในชีวิต หากไม่ใช่เพราะซุหลี่ พุดกันตามเหตุผลแล้ว ก่อนที่จะเหยียบเข้าไปในเขตแดนของชั้นเทพศักดิ์สิทธิ์ เขาไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต่อสู้กับจูลัว่ และจูลัว่เองก็ไม่ควรลงมือกับเขาเมื่อคำนึงถึงเรื่องประโยชน์ของเผ่ามนุษย์

พุดอีกอย่างคือการต่อสู้ครั้งนี้ได้เลื่อนมาเร็วขึ้นนับสิบปี กระทั่งถึงร้อยปี

อานูภาพของดาบมหาศาล ความแหลมคมทำลายม่านฝนทั้งปวง เข้ามาถึงด้านหน้าของจูลัว่

จูลัว่ยังคงไม่คิดที่จะใช้กระบี่ เขาลงมืออีกครั้ง

ในครั้งนี้อาสน์นิ้วมือออกมาสองนิ้ว

ดาบของหวังพั่วหยุดอยู่ที่ท่ามกลางสายฝน ไม่อาจขยับขึ้นหน้า
ไปได้อีก

นิ้วทั้งสองของจูลี้วกลายเป็นลมฝน สกัดกันดาบที่แข็งแกร่งที่สุด
ในชีวิตของหวังพั่วนี้เอาไว้ เหมือนกับที่ก่อนหน้านี้เสียงหวังซุนใช้
สองนิ้วสกัดกระบี่ของเงินฉางเชิงอย่างไรอย่างนั้น ระยะห่างของ
ความแข็งแกร่งระหว่างเงินฉางเชิงกับเสียงหวังซุนนั้นห่างไกลกัน
เพียงใด ระหว่างหวังพั่วกับจูลี้วก็ห่างไกลกันเท่านั้น ขนาดที่ว่าห่างไกล
ยิ่งกว่า!

เดิมทีระหว่างมนุษย์กับทวยเทพก็ห่างไกลจนไม่อาจเทียบเคียงได้
ลมฝนกับดาบเหล็กได้มาพบเจอกันบนถนนสายยาว ต่างฝ่าย
ต่างไม่ยอมกัน ไบไม้เปียกปอนยังคงร้ายราอยู่

ท่ามกลางเสียงดังฉับๆ ซูดของหวังพั่วปรากฏรอยขาดขึ้นมากมาย
อาณาเขตดาบของเขาอย่างไรเสียก็ไม่สมบูรณ์แบบ โดยเฉพาะ
หลังจากที่ปล่อยดาบออกไป

ผู้แข็งแกร่งในฝันพิภพอย่างจูลี้ว ดวงตาของเขาก็คือเพลงกระบี่
รอบรู้

ไบไม้ที่ร่วงหล่นหนึ่งไบเป็นดังตัวแทนของความเป็นจริง หลบหลีก
อาณาเขตดาบของหวังพั่ว ร่วงหล่นไปบนตัวดาบ ปรากฏแต่จำนวน
มหาศาลที่ไม่อาจจินตนาการอัดแน่นอยู่ในไบไม้ไบนี้ ตอนที่ตกกระทบ
ลงบนตัวดาบก็ราวกับมีภูเขาลูกใหญ่หล่นลงมาได้

ไบหน้าของหวังพั่วขีดขาวราวหิมะ เลือดทะลักออกจากปาก

อาณาเขตดาบของเขาถูกทำลายแล้ว

ทำเช่นไรดี

เขาก้าวขึ้นไปด้านหน้าหนึ่งก้าวอย่างกะทันหัน

หลังจากนั้นย่อเอว งอเข่า หมุนข้อมือ

เขา...เก็บดาบ

ดาบเหล็กได้แหวกสายฝนกลับมา ได้ยินเพียงเสียงเบาๆ เสียงหนึ่ง
ไปไม่ร่วงใบนั้นในพริบตาก็กลายเป็นเศษซากไป

ท่ามกลางสายฝนที่เทกระหน่ำมีเสียงร้องด้วยความดิ้นรนของ
ภูหลี่ตั้งขึ้น

"ดาบดี!"

ตอนที่ 116

ดาบเหล็กสะก้านมรสุม (ตอนปลาย)

ดาบของหวังพั่วที่ฟันไปยังจูลู่ว่ในตอนแรกสุดนั้นเป็นดาบที่แข็งแกร่งที่สุดในชีวิตของเขา ชูหลี่มิได้มีการตอบสนองใดๆ กระทั่งในตอนนี้ที่หวังพั่วได้เก็บดาบกลับมาแล้ว เสียงตะโกนชื่นชมของเขากลับแทรกผ่านสายฝนเข้าสู่หูของทุกคน ในที่นั้นนอกจากจูลู่ว่ก็มีเพียงแค่ว่าเขาที่เป็นผู้แข็งแกร่งที่เดินอยู่ในเขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์ มีเพียงเขาที่เข้าใจว่าการที่หวังพั่วสามารถเก็บดาบกลับมาได้เป็นเรื่องที่ยากลำบากขนาดไหน

และดาบนี้ก็ยังไม่ทำลายใบไม้ที่เปียกชื้นนั้น นี่หมายความว่าอย่างไร นี่ก็หมายความว่าหวังพั่วมองลมฝนทั่วฟ้าของจูลู่ว่ได้ทะลุปรุโปร่งแล้ว!

ผู้นำเพ็ญเพียรคนหนึ่งที่อยู่ในชั้นรวบรวมดวงดาวระดับปลายสามารถก้าวข้ามภรรณีประตูละมองเห็นกฎของโลกแห่งนั้นได้เดิมทีก็เป็นเรื่องที่ไม่ถึงอย่างมากแล้ว แต่ที่เขาถึงขนาดสามารถจู่โจมออกไป ความเข้าใจในมรรคาดาบของหวังพั่วช่างลึกล้ำจนไม่เหมือนกับผู้ที่ฝึกบำเพ็ญเพียรมาแต่ไม่กี่สิบปีเลยจริงๆ รวากับว่าเขาได้ก้าวผ่าน

กาลเวลาอันยาวนานมานับร้อยปี

ในชีวิตนี้ซูหลี่เคยเห็นอัจฉริยะในการฝึกบ๋าเพ็ญเพียงมานับไม่ถ้วน เคยสอนชีวชานจวิน ซีเจียน และเงินฉางเซิงด้วยตัวเอง แต่ยังคงถูกความสามารถอันยอดเยี่ยมที่ซ่อนอยู่ในดาบนี้ทำให้หวั่นไหว

การปะทะกันระหว่างคมดาบที่ถูกสายฝนอาบได้จนเย็นเยือกเยือก กับใบไม้ร่วงที่เปียกปอน...ไม่ว่าสิ่งใดหากเปียกน้ำก็จะหนักขึ้น ใบไม้ใบนี้ยามนี้หนักราวขุนเขา แต่ยังคงไม่อาจต้านการฟาดฟันของดาบเหล็กเอาไว้ได้ ได้ยินเสียงดังสนั่น ใบไม้ใบนั้นกลายเป็นชิ้นๆ และกระจายออกไปรอบทิศ สายฝนที่ถี่ยิบบนถนนราวกับมีลูกหนึ่ขนาดใหญ่มากๆ ปรากฏออกมา

นั่นคือปรมาณูที่ระเบิดออกมาอย่างบ้าคลั่ง เคียงคู่กับใบไม้ร่วงจำนวนนับไม่ถ้วน พื้นหินที่แข็งแกร่งถูกเจาะเป็นรูมากมาย ถนนและกำแพงที่มีรอยดาบตั้งแต่แรกก็ถูกเฉือนตัดจนหลายลงกลายเป็นกองทราย

หวังฟู่ยกดาบขึ้นขวางที่ด้านหน้า อาณาเขตดาบได้ถูกกางขึ้นมาอีกครั้ง

ร่างกายของเขาไปจนถึงเงินฉางเซิงและซูหลี่ที่อยู่บนหลังม้า ล้วนถูกปกป้องไว้ด้านหลังดาบเหล็ก บนถนนมีเสียงปะทะดังขึ้นอย่างชัดเจน เหมือนกับเข็มหมื่นเล่มร่วงลงบนโลหะอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย

สายลมพัดเร็วยิ่งขึ้น พัดใส่ทุกสิ่งทุกอย่าง ในซากโรงเตี๊ยม ลูกคิดวางหนึ่งที่ตั้งขึ้นอย่างประณีตนอนแช่อยู่ในน้ำสกปรก ถูกสายลมพัดจนเม็ดลูกคิดขยับ ส่งเสียงกระทบกันดังออกมา ช่างเหมือนกับบทเพลงบทหนึ่งเสียจริง

ลมฝนค่อยๆ หยดลง ถนนสายยาวค่อยๆ สงบ ลูกคิดบน
รางลูกคิดก็ค่อยๆ หยุดนิ่ง

หวังพั่วยังคงยืนอยู่ที่เดิม ไม่ถอยแม้แต่ก้าวเดียว ดาบเหล็ก
ยังคงอยู่ในมือ ไม่ได้มีเจตนาที่จะวางลง แต่ใบหน้าของเขากลับซีดขาว
อย่างมาก บนชุดที่เรียบง่ายยล้นเต็มไปด้วยรอยขาดและรอยเลือด

ท่ามกลางความเงียบ เสียงน้ำหยดลงมาจากซากชายคา
ดั่งดิ่ง...ดิ่ง...ดิ่ง...ดิ่ง...แต่กลับไม่มีใครรู้สึกรำคาญใจ เพราะไม่มีใครสนใจ
เรื่องพวกนี้

มือทั้งสองข้างของเงินฉางเชิงจับอยู่ที่กระบี่ เขามองไปด้านหน้า
อย่างจริงจังและมีสมาธิ มองข้ามไหล่ของหวังพั่ว มองไปยังผู้แข็งแกร่ง
ที่ไม่อาจเอาชนะได้ราวกับเป็นทวยเทพก็มีปานผู้นั้น หวังพั่วได้รับ
บาดเจ็บสาหัสอย่างมาก ส่วนจูลี้วจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ได้ลงมืออย่าง
แท้จริง มองอย่างไรหวังพั่วก็พ่ายแพ้แล้ว แต่เขาก็สกัดจูลี้วได้อยู่ครู่หนึ่ง
เพียงแค่นี้ก็ยอดเยี่ยมอย่างมากแล้ว

ดูท่าว่าจะถึงคราวที่เขาต้องออกไปขว้างเอาไว้แล้ว

จูลี้วไม่ได้สนใจการเคลื่อนไหวของเงินฉางเชิง มองไปที่หวังพั่ว
ด้วยสีหน้าประหลาดใจพลางพูดขึ้น "คิดไม่ถึงเลย...เจ้ายังไม่ได้
บำเพ็ญเพียรจนถึงระดับสูงสุดของขั้นรวบรวมดวงดาว ยังอยู่ห่างไกล
จากการก้าวเข้าสู่ขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์อย่างมาก แต่กลับสามารถสังเกตเห็น
เขตแดนของอาณาเขตเทพศักดิ์สิทธิ์ได้อยู่บ้าง"

หวังพั่วพูดขึ้น "สรรพสิ่งล้วนมีหลักการเหมือนกัน มนุษย์กับ
ทวยเทพก็มีส่วนที่เชื่อมโยงถึงกัน"

"พรสวรรค์เช่นนี้ ความเข้าใจเช่นนี้ มีนำถึงได้กล้าซักดาบใส่ข้า...
เพียงแต่ยังจะมีความหมายอะไรอีก"

ใช่ สำหรับเรื่องราวทั้งหมดนี้ ความสามารถกับความแน่วแน่ของหวังพั่วมิได้มีความหมายใดๆ

เพราะเขาไม่อาจเอาชนะจูลี้วได้

กระบี่ของจูลี้วยังคงอยู่ในฝักก็สามารถทำให้ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในท่าเนียบเขียวเหยาได้รับบาดเจ็บสาหัส ถึงกับอาบย้อมไปด้วยเลือดทั่วทั้งตัว

ชื่อเสียงสะเทือนแปดทิศ พายุฝนบังฟ้าดั่งคืนไร้จันทร์ ช่างแข็งแกร่งจนยากจะจินตนาการจริงๆ

ความแตกต่างระหว่างทั้งสองอยู่ที่เวลา อยู่ที่ระดับพลัง อยู่ที่หัวกว้างเปล่าที่แบ่งแยกทวยเทพกับมนุษย์ธรรมดา นั้น ไม่ใช่สิ่งที่พรสวรรค์กับความมุ่งมั่นจะสามารถชดเชยได้ ไหนเลยหวังพั่วยังมีเหตุผลที่ไม่พ่ายแพ้

แต่มีคนบางคนที่ไม่ได้มองเช่นนี้

"เจ้าแพ้แล้ว" ชูหลี่เอ่ยกับจูลี้ว

ฝูงชนซึ่งอยู่ไกลออกไปกำลังชมการต่อสู้ทางนี้อยู่ เมื่อได้ยินคำพูดนี้ก็ไม่ใช่ใจ พวกมันสงสัยว่าจะเป็นไปได้อย่างไร หวังพั่วในยามนี้เลือดอาบไปทั่วร่าง เห็นชัดว่าได้รับบาดเจ็บสาหัส ไหนเลยจะมีโอกาสชนะแม้เพียงน้อยนิด

ชูหลี่นั่งบนหลังม้า มองจูลี้วแล้วพูดขึ้น "แพ้ให้กับชนรุ่นหลังเช่นนี้ หรือว่าเจ้าไม่รู้สี่กษายี่หน"

จูลี้วปล่อยให้ผมที่ประบาทูกลมพัดสยาย ตอนที่เขากำลังจะพูดอะไรบางอย่างกลับนิ่งเงียบไป ก้มหน้ามองตัวเอง ตรงนั้นไม่ได้มีบาดแผลและไม่ได้มีรอยเลือด มีเพียงเศษผ้าชิ้นหนึ่งค่อยๆ ร่วงลงมา

แขนเสื้อข้างซ้ายของเขาถูกฟันขาดออกมาเป็นเศษเล็กๆ ชิ้นหนึ่ง

ไม่ว่าจะเป็นजूลั้วหรือผู้บำเพ็ญเพียรในระดับใดก็ตาม นี่ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการต่อสู้ของพวกเขา แต่เมื่อได้เห็นเศษผ้าชิ้นนั้นร่วงลงไปใต้อ่างน้ำฝนหน้าฝาเท้าของเขา เป็นเวลานานมากที่जूลั้วไม่ได้พูดขึ้นมา เมื่อได้เห็นภาพนี้ฝูงชนต่างนั่งเงียบไร้เสียง ในใจคิด...หรือว่าจะพ่ายแพ้แล้วจริงๆ แล้วแพ้ที่ตรงไหนกัน

ไม่มีใครเข้าใจคำพูดของซูหลี่ไปจนถึงการนั่งเงียบของजूลั้ว เงินฉางเชิงเองก็ไม่เข้าใจ ดูเหมือนเสียงหว่งซุนจะเข้าใจอยู่บ้าง หวังพั่วเองก็เข้าใจ แต่มิได้ยอมรับ

คำว่าปราศัยมีชัยกับคำว่าแพ้ชนะ มองอย่างไรก็ความหมายเหมือนกัน เพียงแต่ในบางเวลา ในบางสถานการณ์ที่ค่อนข้างพิเศษ เจ้าปราศัยก็ไม่ได้แปลว่าเจ้าพ่ายแพ้ ยกตัวอย่างเช่นนักเลงผู้หนึ่งที่ถูกฟาดจนศีรษะจมลงไปใต้อ่างโคลนบนพื้นแล้ว แต่ขอให้ได้คว่าก่อนไม่ขึ้นมามาฟาดใส่คนที่ตีเขาสักหน่อย แม้จะไม่มีความหมายอะไร แต่ก็ถือว่าตนไม่ได้พ่ายแพ้ แน่แน่นอนว่าซูหลี่ไม่มีทางใช้ตัวอย่างนี้มาตัดสินการประมือกันของหวังพั่วกับजूลั้ว หวังพั่วพ่ายแพ้แล้ว ไม่อาจที่จะโต้เถียงได้ เป็นการพ่ายแพ้ที่สมเหตุสมผล ถูกต้องตามหลักการ แต่เขาก็ยังคิดว่าคนที่พ่ายแพ้คือजूลั้วอยู่ดี

อีกทั้งดูจากปฏิกิริยาของजूลั้วในตอนนี้ แสดงว่าเจ้าตัวยอมรับในความคิดของซูหลี่

ตอนที่ผู้ครองภพโจวอายุสามปีก็สามารถเอาชนะไปทั่วหล้า ไร้คู่ต่อกรได้แล้วหรือ ตอนที่จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์เพิ่งเข้าวังนั้น นางสามารถเอาชนะผู้ใดได้กัน ตอนที่เจ้าอายุเท่ากับหวังพั่วในตอนนี้อาจสามารถเอาชนะเขาได้ไหม นี่ก็คือสิ่งที่ซูหลี่ต้องการจะพูดกับजूลั้ว ฟังดูแล้วค่อนข้างไม่มีเหตุผลอยู่บ้าง แต่ที่จริงแล้วมีเหตุผลอย่างมาก

เพียงแต่เหตุผลนี้ใช้ได้แค่ในขอบเขตความคิดของพวกเขาคนที่แข็งแกร่งที่สุดในผืนพิภพเหล่านี้

เงินฉางเชิงเข้าใจแล้ว และครุ่นคิดด้วยความมึนงงอยู่บ้าง หากเทียบตอนอายุเท่ากัน เช่นนั้นตน...ยังมีสวี่โหย่วหรง ยังมีแมงนางเงินชูเจี้ยน ไม่ใช่ว่าแข็งแกร่งที่สุดหรือหรือ ชูหลี่ไม่รู้ว่าเงินฉางเชิงในตอนนี้งำลังคิดอะไร ไม่เช่นนั้นจะต้องหัวเราะเยาะเขายกใหญ่เป็นแน่ เขาพูดกับจูลี้ว่า "ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือเจ้าถดถอยไปอย่างมากเลยนะ"

จูลี้ไม่พูด แต่ดูออกว่าไม่พอใจ เพราะสายฝนที่ตกลงมาไม่กล้ากระทบลงบนเสื้อคลุมของเขา พวกมันพลันหักเหออกไป

"ในปีนั้นเจ้าสามารถใช้กระบี่เดี่ยวสังหารขุนพลปีศาจอันดับสองได้จนทรา แต่เจ้ายามนี้จะเป็นคู่ต่อสู้ของให้ตีได้อย่างไร ชายหนุ่มผู้สง่างามที่เคยเขียนกลอนยามสังหารคนในเวลานี้ได้แก่ตัวลงไปแล้ว ไร้ซึ่งความเจ็บคมอย่างสิ้นเชิง ตัวเจ้าที่เคยกระทำการโดยไม่แม้แต่จะหอบหายใจ กระทั่งสตรีแซ่เทียนไผ่ผู้นั้นก็ยังเทียบไม่ได้ ทว่าหลายร้อยปีมานี้กลับไม่กล้าย่างก้าวเข้าจึงดูแม้แต่ก้าวเดียว ยิ่งยามนี้ยังคิดจะฆ่าคนรุ่นหลังที่อาจจะคุกคามตำแหน่งของตัวเอง จูจี้ เจ้านี้ช่างแก่แล้วแก่เลยเสียจริง" ชูหลี่พูดต่อ "เจ้าแก่แล้ว อายุใกล้จะพันปีแล้ว ควรจะตายตั้งนานแล้ว แต่แก่แล้วไม่ตายคืออะไร นั่นคือพวกสับปลับกลับกลอก เป็นตาแก่เจ้าเล่ห์ มนุษย์นั้นก็เหมือนกับต้นไม้ตอนที่งอกงามที่สุดก็ควรจะอ้ออวดตนท่ามกลางสายลมฤดูสวนสันต์อย่างสุดชีวิต ทว่าอยู่มานานเกินไปแล้วยังพยายามมีชีวิตอย่างสุดชีวิต ร่างกายที่โรยราจะกลายเป็นไม้เน่า จนกระทั่งสุดท้ายก็ถูกฟ้าผ่าจนกลายเป็นเถาถ่าน นี่ยังจะมีความหมายอะไร"

ในที่สุดจูลู่ก็เอ่ยปากขึ้นมา มองไปที่อีกฝ่ายแล้วพูดขึ้น "เจ้า
พูดจบหรือยัง"

"ด่าจบแล้ว"

"ที่เจ้าพูดก็มีเหตุผล"

คิ้วกระبيةของซุหลี่เล็กขึ้น มีความคึกคักขึ้นมาบ้าง "ว่าอย่างไร"

"นี่เป็นกระبيةที่สองของเจ้า"

แต่ละคำแทงใจดำ แต่ละคำราวกระبية ซุหลี่บาดเจ็บสาหัส
ยากจะต่อสู้ แต่หัวใจกระبيةยังอยู่ วาจาที่เปล่งออกมายังสามารถ
ทำร้ายคนได้

ซุหลี่มองเขาเงิบๆ ยืนยันแล้วว่าคนผู้นี้มีคุณสมบัติที่จะ
หยิ่งทะนง คาดไม่ถึงว่าจะไม่ได้รับผลกระทบใดๆ

"เข้ารับกระبيةทั้งสองของเจ้าแล้ว เช่นนั้นตอนนี้ก็ควรเป็นข้าที่
ซักกระبيةแล้ว"

เมื่อพูดจบมือขวาของจูลู่ก็เป็นดั่งมังกรแหวกชั้นฟ้า ย้ายมือมา
ช่วงเอวและจับไปที่ด้ามกระبية

เมฆดำคล้อยต่ำ ฟ้าฝนกระหน่ำลงมา แสงสว่างบนฟ้าสลับลง
อีกครั้ง ใบบไม้ร่วงหล่น รัยรำเต็มท้องฟ้าท่ามกลางหยาดน้ำฝน

จูลู่ซักกระبيةออกจากฝัก กระبيةเล่มนั้นไม่ได้ส่องประกาย
มองดูแล้วก็ไม่ได้มีจุดไหนพิเศษ แต่เมฆดำที่ปกคลุมอยู่บนฟ้าของ
เมืองสวีนหยางพริบตากลับสว่างขึ้นมา ราวกับว่าถูกเคลือบด้วยสีเงิน
นั่นคือรัศมีแสงหรือ หลังซันเมฆคืออะไร ดวงอาทิตย์หรือ ไม่ นั่นคือ
สิ่งที่ไม่ควรมาปรากฏขึ้นบนโลกของเผ่ามนุษย์ เพราะนั่นคือดวงจันทร์
ของเผ่าปีศาจ

นั่นคืออดีตของจูลู่ ความรุ่งโรจน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

หลายปีก่อนเขามองเห็นดวงจันทร์ดวงนั้นที่ทุ่งหิมะ ขั้บขานบทกลอน
ที่ไพเราะอย่างมากบทหนึ่ง สังการคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งอย่างมาก เพราะ
เหตุนี้เขาจึงได้กลายเป็นผู้แข็งแกร่งแห่งยุคของฝันพิภพ และมีฉายาว่า
ผู้ร่ำสุราเดียวดายใต้จันทร์ทรา

ในที่สุดผู้แข็งแกร่งผู้นี้ก็จะแสดงพลังที่แท้จริงของระดับชั้น
เทพศักดิ์สิทธิ์ต่อเมืองสวินหยางแล้ว

ระหว่างห้าฝนกับใบไม้ที่เปียกชื้นนับหมื่นพัน เงินฉางเซิงรับรู้ได้ถึง
พลังแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่มหาศาลนั้น รู้สึกว่าร่างกายยิ่งแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ
ขนาดจิตใต้สำนึกยังคิดจะหลบหนีออกไป นี่ก็คือชั้นเทพศักดิ์สิทธิ์หรือ
ที่แท้อาณาเขตของมันไม่ใช่ในความหมายเดียวกับอาณาเขตดวงดาว
ของชั้นรวบรวมดวงดาว ประกายแสงที่ปกคลุมทุกสิ่งไม่อาจแบ่งเขต
ได้เลย เช่นนั้นควรจู่โจมอย่างไร เขาอ่านตำราตั้งแต่เด็ก หากพูดถึง
เรื่องความรู้แล้วไม่มีทางเป็นรองผู้อื่น แต่กลับไม่เข้าใจแสงที่ขอบของ
เมฆดำกับกระบี่ที่นำพามาซึ่งประกายแสงเล่มนั้น เพราะกฎเกณฑ์ของ
อาณาเขตเทพศักดิ์สิทธิ์นั้นอยู่เหนือความสามารถในการทำความเข้าใจ
ของเขาไปแล้ว

ห้าฝนสีดำมืด กระบี่ที่สองประกายราวกับจะแผดเผาหมู่เมฆ
ต่อหน้าภาพฉากอันยิ่งใหญ่ตระการตาเช่นนี้ เงาร่างของหวังฟั่ว
ยิ่งดูเล็กกระจ้อยร่อย คล้ายจะถูกกลืนกินได้ตลอดเวลา

"ช่างมันเถิด!" เงินฉางเซิงตะโกนใส่เขา

หวังฟั่วไม่ได้หันกลับมา พูดขึ้น "ข้ายังอยากจะลองดูอีกครั้ง
สามารถมีประสบการณ์เช่นนี้ได้ไม่ง่ายเลย"

สายฝนที่เทกระหน่ำพลันอาบไล่ไปหน้าที่ไร้ทั้งอารมณ์หวาดกลัว
และยินดีของเขา คล้ายกับน้ำเสียงอันเรียบนิ่งที่ทำให้ใจคนเกิด

ความหวาดผวาและความเคารพขึ้นมาอย่างไรอย่างนั้น

นั่นคือความเจียมสงบที่แท้จริง เป็นความเจียมสงบแบบที่เรียกว่า
เข้าสัดับมรรคเย็นบรรลู่

เงินฉางเซิงไม่พูดอะไรมากอีก เขารู้ว่าตนได้เรียนรู้อะไรบางอย่าง
อีกครั้งแล้ว

กระบี่ของจู๋ลั่วมาถึง

โลกมนุษย์บางที่อาจเป็นแสงสว่าง บางที่อาจเป็นความมืด
เมื่อกระบี่มา สายฝนที่ดำมืดก็นำพาแสงสว่างมาด้วย แม้โลกจะ
กว้างใหญ่แค่ไหนก็ไม่มีสถานที่ใดสามารถหลบพ้น หวังพั่วเองก็
ไม่อาจหลบได้

เขาใช้ดาบอีกครั้ง เป็นการฟันดาบออกไปตรงๆ โดยไม่มีอะไรใหม่
แต่ตำแหน่งที่ดาบมุ่งไปกลับแปลกใหม่อย่างมาก

ที่เขาฟันไม่ใช่กระบี่แสงสายนั้น ไม่ใช่ใบไม้ร่วงที่ร้ายรำเต็มฟ้า
ไม่ใช่จูลั่วที่ห่างออกไปนับสิบบั้ง แต่เป็นลมฝน

ลมฝนที่เคลื่อนไหวอยู่กลางอากาศ

ดาบเหล็กของหวังพั่วฟันตรงออกไป ตัดผ่านหยาดฝน กรีดผ่าน
สายลม พาดผ่านท้องนภา

เสียงแหวกอากาศดั่งขึ้น บนถนนปรากฏรอยแยกช่องว่างที่
มีดมืดขึ้นสายหนึ่ง

ขอเพียงอยู่ในโลกนี้ก็ไม่มีความสามารถหลบกระบี่นี้ของจู๋ลั่วได้
เช่นนั้นก็เปิดเส้นทางใหม่ขึ้นมาและไปสู่โลกใหม่ด้วยกันเถิด!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3Bft8Kp>